

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické
a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. D. P.**
zastoupený zmocněncem K. C. P.
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2020, č. j. MV-47670-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 5. 12. 2019, č. j. OAM-2576-17/ZR-2019, kterým ministerstvo vnitra podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu stanovilo lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území, a to z toho důvodu, že žalobce pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, konkrétně v době od roku 2010 do roku 2017 nepřetržitě v Hanoji (VIET), přičemž tato nepřítomnost nebyla odůvodněna závažnými důvody.

2. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem ministerstva vnitra, které žalobce přednesené důvody neshledal za natolik závažné ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které by dlouhodobý pobyt žalobce mimo území států EU ospravedlňovaly. Některá tvrzení pak žalovaný shledal přímo nevěrohodnými, neboť je žalobce nijak neuvedl v rámci učiněného výsledku ze dne 22. 10. 2019, přestože dokumenty tato tvrzení údajně dokládající jsou datovány již k 7. 10. 2019. Žalovaný v neposlední řadě neshledal ani nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž žalobce žádné takové konkrétní okolnosti blíže nespecifikoval.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil.
4. Žalobce za použití obdobné argumentace jako v jím podaném odvolání předně namítá, že v řízení před správními orgány přdestřel dostatečně závažné důvody, které ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dlouhodobý pobyt žalobce mimo území států EU ospravedlňují. Žalobce konkrétně uvádí, že v průběhu jeho pobytu ve Vietnamu nastaly životní okolnosti, které mu znemožnily vycestovat zpět na území EU, a to dlouhodobá nemoc matky, dále zdravotní komplikace otce, které nastaly po jejím úmrtí a v neposlední řadě i závažné zdravotní obtíže žalobce samotného v důsledku vážné dopravní nehody, kdy měl být v kómatu po dobu 5 let v Centrální nemocnici tradiční medicíny, což také doložil příslušným potvrzením ze dne 7. 10. 2019, z něhož vyplývá, že byl hospitalizován od 3. 10. 2011 do 25. 6. 2016. Žalobce má za to, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci.
5. Dále dle názoru žalobce se žalovaná nikterak nevypořádala s jím vznesenou námitkou ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho dopadů do jeho soukromého a rodinného života, což je v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
6. V neposlední řadě žalobce předkládá námitku ohledně závadnosti procesního postupu správních orgánů i jejich rozhodnutí, neboť tyto nemají pravomoc hodnotit legálnost výkonu závislé práce.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná označila podanou žalobu za nedůvodnou a v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Podle jejího názoru byly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst.

1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nadto uvádí, že žalobce předkládá toliko obecné námitky, bez bližší konkretizace, resp. aktualizace ve srovnání s odvolacími námitkami. Navíc námitka ohledně absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není pravdivá. Námitka ohledně procesní vady spočívající v absenci pravomoci posoudit legalitu závislé práce je pak zcela nepřipadná v kontextu okolností nyní projednávané věci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva vnitra, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Obsah žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry ministerstva vnitra a žalované, na jejichž základě bylo podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu, aniž by byla (s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu) jednak správně posouzena závažnost žalobcem předestřených důvodů ospravedlňujících daný pobyt mimo území států EU, jednak dostatečně zkoumána přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
10. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „*ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže ... c) cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*“
11. Žalobce tedy předně namítá, že jím v řízení před správními orgány předestřené a dle jeho názoru i řádně doložené důvody jsou skutečně natolik závažnými, že onen dlouhodobý pobyt žalobce v době od roku 2010 do roku 2017 nepřetržitě v Hanoji (VIET) je jimi ospravedlněn, a proto správní orgány pochybily, pokud přistoupily ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje. Naopak se přiklání k právnímu závěru správních orgánů, kdy konstatovaly, že takové důvody samy o sobě mohou ospravedlňovat takto dlouhodobý pobyt mimo území států EU, jak je předvídáno v citovaném § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nicméně v nyní projednávaném případě jsou žalobcem tvrzeny a předkládány nevěrohodným způsobem, což správní orgány (zejména ministerstvo vnitra) ve svých rozhodnutích podrobně odůvodňují. Krajský soud takové hodnocení shledává za dostatečně odůvodněné a mají oporu ve správním spisu, naopak argumenty žalobce je rozporující se pohybují pouze toliko v obecné rovině bez bližšího vysvětlení zjevných rozporů a nelogičností v tvrzených okolnostech a postupu žalobce, resp. jeho manželky. Uvedené platí zejména pro tvrzení žalobce ohledně jeho závažného zdravotního stavu, kdy byl hospitalizován od 3. 10. 2011 do 25. 6. 2016 po vážné dopravní nehodě, kdy se navíc nacházel po drtivou většinu tohoto období v kómatu. Jak totiž vyplývá ze skutkových zjištění správních orgánů (zejména z výsledku manželky žalobce ze dne 7. 6. 2019), žalobce je otcem čtyř dětí (narozených v roce 2004, 2007, 2012 a 2017), přičemž nezl. T. B. Ch. se narodila dne X a nezl. T. M. K. dne X, což dokládá i sám žalobce krajskému soudu. Ze srovnání uvedených dat narození s obdobím, v němž se žalobce dle svého tvrzení nacházel v kómatu, tak zcela zjevně vyplývá, že je v podstatě vyloučeno, aby ze strany žalobce došlo k početí

jmenovaných dětí, neboť ten se nacházel v kómatu. Stejně tak se krajskému soudu (ve shodě se správními orgány) jeví být zcela nelogické, proč žalobce, resp. manželka žalovaného v průběhu správního řízení žalobce (i jejich nezletilých dětí) tento důvod v podobě vážného zdravotního stavu žalobce (otce nezletilých dětí) od samého počátku nezmiňovaly jakožto závažný důvod ospravedlňující dlouhodobý pobyt mimo území států EU. V kontextu těchto (a řady dalších) zjištění správních orgánů má krajský soud za to, že tvrzení žalobce jsou skutečně nedůvěryhodná, resp. nejsou řádným a hodnověrným způsobem doložena, a proto se zcela ztotožňuje s právním závěrem správních orgánů, pokud za této situace přistoupily ke zrušení platnosti trvalého pobytu žalobce dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

12. Pokud jde o žalobní námitku ohledně absence posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, krajský soud v první řadě uvádí, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu představuje s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu zásah do soukromého a rodinného života dotčeného jednotlivce, ústavně zaručeného v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dle něhož *„má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života“*, a v čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dle něhož *„má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“* Krajský soud má tudíž za to, že správní orgány (ministerstvo vnitra či žalovaná) mají v zásadě povinnost zkoumat otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Jakkoliv krajský soud nepochybně, že obecně by nedodržování povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců mohlo představovat narušení veřejného pořádku, které by mohlo ospravedlňovat takovýto zásah do soukromého a rodinného života jednotlivců v souladu s čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 odst. 2 Úmluvy, z ústavní povinnosti vyplývající z čl. 4 Ústavy České republiky, kdy jsou obecné soudy, bez ohledu na instanci, ve které rozhodují, vždy povinny poskytnout ochranu základním právům a svobodám jednotlivců, a obecně z ústavního příkazu k respektování a účtě základních práv a svobod obsaženého v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, vyplývá požadavek, aby soudy, resp. orgány veřejné moci současně hodnotily přiměřenost (proporcionalitu) důsledků vyvolaných rozhodnutími vydanými v rámci zákona o pobytu cizinců, tedy včetně rozhodnutí o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pouze tak lze zhodnotit, zda je popsán zásah do základního práva jednotlivce (zde práva žalobce na soukromý a rodinný život) nezbytný v demokratické společnosti a tedy přiměřený ve vztahu ke skutečnostem, které mají tento zásah odůvodňovat. Jen bude-li zachována nezbytnost a proporcionalita, bude legitimní po dotčeném jednotlivci žádat, aby území České republiky opustil. Ostatně tento ústavní požadavek explicitně nachází odraz i v samotném zákoně o pobytu cizinců § 174a, dle něhož *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* Případnou nepřiměřenost takového zásahu ovšem v žádném případě nemůže zhojit možnost podat

žádost o jiné pobytové oprávnění, legalizující pobyt cizince na území České republiky, jak naznačuje žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

13. Přestože žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí naznačila, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost správním orgánům zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bez ohledu na to dle krajského soudu zcela správně přistoupila k posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce z hlediska jím namítaného zásahu do jeho ústavně zaručeného práva na soukromý a rodinný život (čl. 8 odst. 1 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny), a dostála tak své povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení stanovené v citovaném § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která se váže na všechna „rozhodnutí podle tohoto zákona“, a to i s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu znamená pro cizince z povahy věci intenzivnější zásah než rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, dostupný rovněž na <https://nalus.usoud.cz>). V tomto ohledu proto i krajský soud považuje námitku žalobce (nadto zcela obecnou), že v rozhodnutí žalované absentuje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života za nedůvodnou a nezakládající se na pravdě. Nadto je třeba vzít na zřetel i skutečnost, na kterou poukazuje i žalovaná, že dvěma ze čtyř nezletilých dětí žalobce byl rozhodnutími ministerstva vnitra ze dne 25. 1. 2019, č. j. OAM-1909-16/ZR-2017 a č. j. OAM-1857-17/ZR-2017, zrušen trvalý pobyt dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to z toho důvodu, že v důsledku rozhodnutí rodičů, že budou navštěvovat školu ve Vietnamu, nikoliv v České republice, aby se naučily rodný jazyk.
14. Konečně jako za zcela nepřipadnou, navíc i za nesprávnou, krajský soud (shodně s žalovanou) považuje námitku žalobce ohledně absence pravomoci žalované, resp. ministerstva vnitra posoudit otázku legality závislé práce, neboť tato okolnost nemá žádnou relevanci pro nyní projednávanou věc žalobce. Její predestření v žalobě se tak krajskému soudu jeví spíše jako mylné.

V. Závěr a náklady řízení

15. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu